

РИЧАРД БРАЙТФИЙЛД БЪРЛОГАТА НА ДРАКОНИТЕ

Превод от английски: Симеон Николов, 1992

chitanka.info

На Елен Стайбър

Храбри читателю!

Не чети тази книга като другите от началото до края. Нейните страници крият много опасности, през които ще минеш по пътя към бърлогата на драконите в търсене на съкровището.

От време на време, с навлизането в тази историята, ще ти се наложи да направиш избор. Твоят избор може да те доведе до успех или да ти причини нещастие. Приключенията ти са резултат от решенията, които вземаш. След като избереш, следвай инструкциите, за да продължиш по пътя към съкровището.

Мисли внимателно преди всяка крачка, защото някои решения могат да те отдалечат от земята на драконите. И още един съвет: Пази се от Повелителя на драконите. Той е безмилостен и непредвидим.

Желая ти успех!

Авторът

Мини на **1**.

ЕПІЗОДИ

1

Тази история идва от древността. Живееш във времето на рицари, замъци и дракони. Ти си странник, пътуващ от едно малко средновековно царство до друго. В момента търсиш такова приключение, което да постави на изпитание всичките ти качества и да ти помогне в търсенето на щастието.

Пътят ти минава през малко царство, в което дърветата са изкоренени, нивите изпепелени, а къщите — опустели. От ужас шепата местни хора не смеят да разкажат за случилото се, особено на чужденец като теб. Ала ти и без тях знаеш, че причината за тези разрушения може да бъде само една — драконите! Знаеш и това, че драконите са прочути крадци, които трупат откраднатите съкровища. Ето го и твоят шанс за истинско вълнуващо приключение!

Мини на [2](#).

Същата вечер, докато вечеряш в малка странноприемница, случайно дочуваш разговора на двама души от съседната маса. Става дума за съкровище. Двамата разглеждат някаква карта. Ставаш внимателно от мястото си и се преместваш на празния стол на тяхната маса. Те са изненадани и те поглеждат подозрително.

— Две думи за това съкровище — казваш им с тих глас. — Сигурно ви трябва помощта на опитна ръка, за да го откриете.

Двамата съзаклятници са готови да се изпарят през вратата, но ти вдигаш ръка и те сядат на местата си.

— А сега да видим картата — казваш ти и им се хилиш.

— Картата ли? Каква карта — пита единият от тях. — Боук, виждал ли си някакви карти?

— Не — отвърща другият. Той е ниско, слабо момче на твоите години. — Не зная нищо за...

— Онази, която натика в ботуша си — прекъсваш го ти.

— Да не си царски шпионин — пита по-едрият от двамата и по лицето му се изписва ужас.

— За моя чест аз съм свободен странник, а не шпионин — казваш му ти.

— Щом като не си шпионин, тогава ще пратят и трима ни в солните мини. Царските агенти са навсякъде. По-добре да обсъдим този въпрос в моята стая. Не можем да тръгнем заедно нагоре — това ще изглежда като заговор — затова ще се качваме един по един. Аз ще тръгна пръв.

— Как да ви повярвам, че няма да се измъкнете през задната врата на странноприемницата, или пък че няма да ми видите сметката горе?

— Проклет да съм, ако го сторя. Много ми приличаш на човека, когото търсим — казва Боук.

Ако им вярваш и искаш да се качиш в стаята им, прехвърли се на

8.

Ако нямаш доверие в тях и настояш да се срещнете навън, мини на [47](#).

3

Изпълняваш нареждането на Заркон. Следва мощна експлозия и ярки ослепителни мълнии. Прилепите завиват насред полета си и изчезват в мрака.

— Засега сме в безопасност — казва Заркон. — Хайде да видим дали мога да изкарам малко повече светлина от тази тояга.

Заркон удря своя жезъл в ръката си. Краят на жезъла припламва в ярка бяла светлина, като осветява и най-далечните краища на пещерата. Забелязваш как на другия край Гнали стърже неистово по стената. Под пръстите му се появяват очертанията на някакъв предмет, може би врата.

— Струва ми се, че откри нещо — казва му Заркон. — Отдръпни се да видя какво мога да направя.

Заркон размахва жезъла си напред-назад срещу стената. Чува се скърцане и пращане, стената ту се разширява, ту се свива, докато се разпада с тежък грохот. Огромен облак прах се издига над натрошения камък. Когато облакът се разсейва, пред вас се появява великолепно изваяна врата. Нейният метал блести под светлината, която хвърля жезъла на Заркон.

— Честна дума! — провиква се Заркон. — Ще погледнете ли това? Пълно е с надписи на гномски, нищо друго. Гнали, бъди любезен да преведеш.

Тримата поглеждате с надежда Гнали, ала той стои блед като призрак и само трепери от страх.

Прехвърли се на 6.

— Хайде да се скрием зад завесите! — предлагаш ти.

Още не сте успели да се скриете зад тях, когато от съседната стая дочуваш висок разтреперан глас.

— Тарлан, къде си? Усецам, че си тук, не се опитвай да се скриеш. Знаеш, че мога да уловя твоето излъчване.

— Познавам този глас — казва задъхан Заркон. — Това е магьосницата Мордана. Чудя се какво прави тук.

— Ще те намеря, Тарлан — вика Мордана, като се приближава до мястото на вашето скривалище. — Усецам твоите трептения. Става ми горещо.

И наистина тя идва право към вас.

— Какво ще правим, ако ни намери Мордана? — прошепваш на Заркон.

— Не се притеснявай — казва той. — Мисля, че ще се справя с нея.

Мордана вече е на крачка от вас, когато се чува силен трясък, сякаш се затръшва тежка метална врата в далечния край на лабиринта от стаи.

Премини на [17](#).

Надникваш в разкошна стая, застлана с дебели пъстроцветни килими, в която стените са украсени с орнаменти. В стаята има много маси, върху които са сложени подноси и чаши от злато и сребро. Някои от тях са инкрустирани със скъпоценни камъни. В единия край на стаята бумти голям апарат от метал и кристал. Тази пукотевица се чуваше още отдолу.

— Това ми прилича на зала на краля — прошепваш ти.

— Или на главния крадец — казва сурово Заркон.

Тримата се качват и влизат през капака на пода. Ослушват се за миг. После оглеждат останалите стаи в лабиринта. Те са пълни със странни апарати, неща, които не си виждал никога преди в твоите пътувания на дълж и нашир.

— Ще трябва да се скрием — казва Заркон. — Усещам, че някой иде. Насам! — Той сочи към широка стая в ъгъла. — Тя е достатъчно голяма, за да ни събере и тримата.

— Не — казва Виргана. Тя показва към място, в което са натрупани големи топове плат. — Зад тези тъкани ще бъдем в безопасност.

— Нашият любител на приключенията изглежда има голям опит в криенето — казва полунасмешливо Заркон по твой адрес. — Къде е най-добре да се скрием?

Ако решите да се скриете в широката стая, премини на [39](#).

Ако предпочиташ да се скриеш зад платовете, прехвърли се на

4.

6

— Това... това е обръщение, отправено към всички гноми. М-м-много е страшно да го повтора — пелтечи Гнали.

— Това е входът към царството на Тарлан — казва Заркон. — Самият Повелител на ужасните дракони. Той е един от онези, на които трябва да попреча. Лично аз трябва да мина през тази врата.

— Съжалявам, но не мога да дойда с теб — казва Гнали.

— Зная — кимва Заркон. — Не се чувствай виновен. Ти ще намериш друг път към твоя народ.

— Аз ще дойда с теб — произнася тихо Виргана.

— Някой трябва да се върне с Гнали и да му помогне в неговото търсене — казва Заркон.

Ако решиш да се върнеш с Гнали, прехвърли се на [59](#).

Ако настоиш да тръгнеш със Заркон и Виргана, мини на [7](#).

— Ще дойда с теб — казваш ти. — Не ме плашат опасностите.

— Много ти благодаря — проговаря Гнали — но ще се опитам сам да намеря пътя си.

Гледаш как Гнали изчезва надолу по тунела към пещерата. После се обръщаш към релефната врата. При натискане тя се отваря леко. Ти, Виргана и Заркон минавате през нея. Намирате се в коридор с метални стени и сводест, толкова нисък таван, че можеш да се пресегнеш и да го докоснеш с ръка. Още с влизането усещаш лек сърбеж в пръстите.

Коридорът е прав като стрела. Вървите един по един и ти се струва, че сте изминали много мили. Най-сетне някъде далеч напред виждаш малка точица синкава светлина. Когато приближавате, разбираш, че това е отворена врата, която води към малка кръгла стая. На отсрещната страна има още три врати, всичките затворени. Над централната врата има малък кръг с изрисувана стрела в него. Вратата няма резе, ала Заркон натиска някакво място в средата на касата. Вратата се отваря съвсем тихо и открива пред вас малка квадратна стая.

Прехвърли се на [10](#).

След като се е почувствал на безопасно място в уединението на своята стая, по-едрият мъж започва разказа си:

— Името ми е Рейнолд. Преди седмица намерих един човек, който лежеше ранен на пътя към Драконовата планина. Опитах се да му помогна, ала той вече нямаше нужда от помощ. Малко преди да умре, той ми даде някаква карта.

— Какво имаше на картата — питах нетърпеливо.

Рейнолд развива малък пергаментов свитък.

— На нея е мястото на пещерата високо горе на планинския склон. Не зная дали там има съкровище, но в последните мигове на живота си човекът промълви нещо за огромни купища от драконово съкровище под земята.

— Обясни ми как да стигна до тази пещера — казваш — и аз ще ти дам част от всички съкровища, които намеря.

Прехвърли се на [12](#).

— Заркон! — викаш ти. — Мисля, че трябва да продължим пътя си оттук. Другият вход навярно е също толкова опасен.

Изчакваш малко, докато Заркон се пооправи и се надигне с помощта на Виргана.

— Добре, да опитаме — отвърща той. — Гнали, пропълзи вътре и виж дали ще можем да минем и ние.

След петнайсетина минути Гнали се връща.

— Тунелът е много тесен дори за мен — обяснява той. — Но след стотина стъпки той се разширява и се превръща в голяма пещера. Трябва ми светлина да се върна и да я огледам.

— Този път ще тръгнем всички — всички, които искат — казва Заркон и поглежда Виргана.

— Само след теб — отговаря тя. — Възрастта преди хубостта.

— Надявам се, че ще запазиш чувството си за хумор и след като това приключение свърши — мърмори Заркон.

— С тези думи той изчезва в дупката. Тримата поемате след него. На няколко пъти се удряш, но се отърваваш с леко одраскан лакът и натъртено коляно.

Заркон вдига жезъла си. Върхът му блясва в яркочервено, като разпален въглен. Щом очите ти свикват с мрака, червената светлина е напълно достатъчна, да различаваш предметите.

Намиращ се в голяма пещера. От тавана висят сталактити, огромни форми, изваяни от водата, са пръснати като полуразтопени статуи по пода.

Изведнъж ято дребни летящи създания връхлита срещу вас.

— Прилепи-вампири! — надава вик Заркон. — Закрийте си здраво очите!

Мини на 3.

— Зная за тези стаи — казва Заркон, като поглажда брадата си. — Ала съществуването на онази стая в наше време е доста странно. В нея се крие особено вълшебство, може изведнъж да те издигне или да те сгромоляса. А в тази стая има знаци, че е пряко управлявана от Тарлан Повелителя на драконите. Ако можем, по-добре да я избегнем.

Другите две врати са затворени с резета. Виргана отваря една от тях. В нея една вита стълба се издига нагоре. Отваряш третата врата и виждаш друг дълъг коридор. Ала той има груби, назъбени каменни стени. Виргана идва да хвърли поглед.

— Този тунел ми допада повече, отколкото витата стълба — казва тя.

— По стълбата има по-голяма вероятност да стигнем до мястото, където отиваме. Оставям те да решиш — казва Заркон, като поглежда към теб.

*Ако решиш да тръгнете по грубо прокопания тунел, прехвърли се на **82**.*

*Ако предпочиташ пътя по стълбата, мини на **20**.*

Тримата се снишавате в момента, когато няколко огромни дракона прелитат с рев над кулата. Порив на вятъра едва не ви издухва от върха. Много други дракони кръжат объркани на половин миля разстояние. Ноктите им блестят на слънцето, огнени езици и пушек излизат от огромните им зяпнали уста. Един от тях връхлита върху кулата и се опитва да види кой носи жезъла на дракона. За миг погледът ти среща две ужасяващи очи.

— Надявам се да не изригват пламъци срещу нас — казва Виргана. — Иначе ще ни опекаат живи.

— Докато драконовият жезъл е у нас, ние сме в безопасност — успокоява ви Заркон.

Ала нещата веднага се влошават, вратата към кулата започва да се тресе. Ушите ти звънват от ударите на ковашки чук по вратата.

— Боя се, че Мордана и Тарлан вече са се изплъзнали от нашата малка клопка — казва Заркон.

— Какво да правим — питаш ти.

— Бързо! — вика Заркон. — Подай ми драконовия жезъл!

Мини на 14.

— Мисля, че мога да открия пещерата — казва Боук. — Искам лично да видя какво има вътре.

— Да не си забравил кралската стража — пита Рейнолд.

— Тук има една тайна пътека, по нея можем да избегнем стражата. Колкото по-малко знаят за нашето влизане и излизане, толкова по-добре.

Рейнолд тръсва глава.

— Ще остана тук и ще изчакам, докато се върнеш. Не искам да си имам работа с дракони.

— Щом искаш, остани — съгласяваш се ти. — Аз и Боук тръгваме на разсъмване.

След няколко часа сън ти и Боук тръгвате с пукването на зората. Вървите по тясна криволичеца улица към края на града, сетне по тясна пътека сред ниските хълмове в околността. С приближаването ви до Драконовата планина пътеката става все по-стръмна и по-стръмна. При преминаването ви през сенчеста поляна ти и Боук падате на земята, съборени от невидима и могъща сила.

Премини на [22](#).

Увисваш на издатината, държиш се само с върха на пръстите, а краката ти се люлеят ненужни под теб. После, съвсем случайно, стъпалата ти напипват малка издадена скала, точно толкова широка, колкото да стъпиш върху нея и да си поемеш дъх. Поглеждаш нагоре. Заркон стои над теб, стъпил на твърдия край на издатината. Той се хили и върти едно дълго въже. Виждаш го как пуска единия край на въжето надолу. Въжето се плъзга по тялото ти като змия и го обхваща плътно. После магьосникът хвърля другия край на въжето на Гнали, който го хваща ловко и го увива около една голяма скала. Изкачваш се предпазливо нагоре и стъпваш върху ръба. После хвърляш края на въжето към Заркон и Виргана.

Стоите на края на водопада с поглед към планината, където от тъмен тунел изтича водата.

— Сега — казва бързо Заркон — да си представим точно къде се намираме. Тази скала сигурно влиза навътре в тунела. Трябва да видим колко навътре отива.

Преди някой да възрази на това предложение, Заркон „запалва“ края на своя жезъл и ви повежда към недрата на планината. Тръгвате бавно след него. Водата тече шумно само на няколко инча под краката ви.

Мини на [21](#).

Вратата към входа на кулата започва да се люлее на пантите си. С едната ръка Заркон размахва във въздуха драконовия жезъл, а с другата — своя собствен. Изведнъж грозната бодлива глава на един от драконите се появява близо до върха на кулата. Широките крила на дракона пляскат бясно, за да го задържат увиснал във въздуха.

— Ще скоча пръв върху главата на дракона — казва Заркон. — Скачайте веднага след мен и по-бързо!

Вратата на кулата скоро ще падне. Заркон, а след него и Виргана скачат върху главата на дракона и се хващат отчаяно за рогата му. Ала сега, когато е твой ред, главата на дракона се дръпва няколко стъпки назад. Не си никак сигурен, че можеш да направиш скока.

Ако решиш да направиш скока върху главата на дракона, мини на 70.

Ако искаш да изчакаш и да опиташ шанса си с Мордана и Тарлан, прехвърли се на 85.

Освободен от заклинанието на Заркон, ти тръгваш нетърпеливо напред, като водиш другите право към планината. След няколко часа път вие четиримата стигате до входа на подземната кухня.

Това е ниска пещера с гладки, тъмни стени. Претърсвате внимателно пещерата. Вътре не намирате нищо. Никакви тунели не водят навътре.

— Мисля, че трябва да се върнем незабавно — казва Гнали.

— Почакай! — провиква се Заркон. — Усещам някаква кухня под тази част на стената. Отдръпнете се всички!

Очите на Заркон блясват в мътната светлина на пещерата. Светлинен лъч излита от тях и пада върху задната стена. Едно светло петънце на стената грейва в червено, после рязко нараства. Силно въздушно течение минава през пещерата и през новообразувания отвор.

Изведнъж Заркон се хваща за главата, надава рев и рухва на пода на пещерата. Лицето му е много бледо.

— Това е всичко, което мога да направя — казва той. — Изчерпах цялата си енергия. Тук подземните сили са прекалено могъщи и не искат никой да ги безпокои. Не съм сигурен, че ще използваме този вход към планината.

Ако се съгласиш със Заркон и се опиташ да откриеш друг път към планината, мини на [26](#).

Ако успееш да убедиш Заркон, че трябва да изследвате новия проход, прехвърли се на [9](#).

Заркон прекъсва твоите мечти за съкровището, за да ти съобщи, че този тунел е най-обикновен комин.

— Може би той води към самата бърлога на драконите — казваш ти.

— По-скоро ще ни заведе право в ноктите им — отговаря той. — Предпочитам да вървим по тази тераса на реката до нейния край.

— Мисля, че трябва да опитаме пътя през комина и да отидем направо при съкровището — предлага Виргана.

Ако се съгласиш с Виргана, мини на [66](#).

Ако предпочиташ предложението на Заркон, прехвърли се на [61](#).

— Ти си тук, Тарлан — извиква Мордана. — Зная, че се криеш.

— Да се крия? Глупости! — възкликва Тарлан. — Аз току-що слизам от кулата.

— Виждам, че носиш твоя драконов жезъл. Какво говоря, той е винаги с теб — казва Мордана. — Ти си бил горе на кулата и си насочвал драконите. Колко вълнуващо! Бих искала с твое позволение да опитам някой път.

— Забрави това — казва Тарлан. — Трябва ти голям практически опит, за да управляваш драконите. Ти сигурно ще ги сблъскаш един с друг, или още по-лошо — ще ги блъснеш в самата кула. А сега, моля да ме извиниш, ще отида да си пусна един душ.

— Какво е това? — пита Мордана.

— Място под тънки струи вода, където можеш да си измиеш мръсотията, разбираш ли?

— Да, сега си спомних — отвърща Мордана с гримаса. — Онова нездраво, отвратително нещо, което правиш.

— Ти си едно наивно дете на своя век — въздъхва Тарлан.

— Как смееш да ме наричаш дете?

— Това е само израз — казва Тарлан. — А сега ме изчакай в другата стая, докато дойда.

Чуваш звука на вода, която започва да се лее наблизко. Облак пара нахлува в стаята, където се криеш.

Поглеждаш внимателно от скривалището си. Виждаш само смътните очертания на Тарлан в голямо корито от другата страна на окачената завеса. Водата се лее от някакво място на тавана. Отвън на коритото е подпрян дълъг тънък метален прът — драконовият жезъл.

— Можеш ли да се пресегнеш за жезъла на Тарлан, без да те види той? — Това е Виргана, която надзърта в стаята, застанала до теб.

Ако искаш да се промъкнеш незабелязано и да задигнеш драконовия жезъл, мини на [25](#).

Ако решиш да изчакаш, прехвърли се на [89](#).

Странното нещо, в което се намираш, спира и неговата врата се отваря. Изскачаш от него и виждаш, че се намираш в лабиринт от стаи. Подът лъщи с блясъка на полиран черен камък. Всички стаи са обзаведени с мебели, направени от скъпо резбовано дърво и са пълни със златни и сребърни предмети. Някои от тях са украсени с диаманти и други скъпоценни камъни.

Докато се маеш над тези чудесии, откриваш нови стаи, пълни с още по-големи богатства. В една от тях забелязваш прозрачна кутия от кристал, обкован със злато. Вътре лежи блестящ меч с полирано стоманено острие и дръжка от инкрустирана слонова кост.

Нещо в меча — освен красотата и очевидно високата му цена — те омагьосва. Но разумно ли е да го вземеш от кутията? Не е ли това клопка? Не са ли го сложили да съблазнят непредпазливите?

*Ако решиш да вземеш меча, прехвърли се на **28**.*

*Ако решиш да си излезеш, без да го вземеш, мини на **86**.*

Наоколо гъмжи от стражи. Трябва да изчакаш, преди да направиш опит за бягство. Пазачите развързват Боук и неговия приятел, после, с мечове, опрени на гърбовете, ви повеждат и тримата към замъка.

— Отведете ги в централната кула — заповядва началникът на стражата.

Затварят те сам в зловеща каменна килия с решетки. Тежката желязна врата се затваря шумно и ти чуваш как заглъхват стъпките на стражата.

Прехвърли се на [23](#).

Съгласяваш се със Заркон, че витата стълба е най-добрият път за вас. Ала след половин час упорито катерене по стъпалата ти вече не си толкова сигурен, че сте постъпили правилно. Чувстваш се уморен и замаян от виещата се стълба, но продължаваш да вървиш.

— Спри за малко — казва Заркон. — Струва ми се, че чувам нещо.

Тримата се вслушват внимателно. Високо горе чувате някакво бумтене.

— Какво е това — пита шепнешком Виргана.

— Може би дишането на дракона — предполагаш ти.

— Възможно е — казва Заркон. — Ала на мен ми се струва, че това е някакъв дяволски апарат на Повелителя на драконите.

Премини на [24](#).

Скоро чуваш над водата друг звук — едно тихо свиркане. Сетне в светлината, идваща от жезъла на Заркон, виждаш откъде идва свиркането. Насред стената има идеално кръгла дупка с диаметър колкото ръста на Гнали. От речния тунел през нея прониква въздух. Хванал жезъла на Заркон, Гнали се изправя на раменете ти, за да разгледа какво има в дупката.

— Тунелът е леко наклонен надолу — съобщава той — и отвътре е много гладък. Усещам мириса на нещо изгоряло, може би сира. Така миришат драконите.

— А където има дракони, има и съкровища — казваш ти.

*Мини на **16**.*

Когато висок белобрад мъж, облечен с дълга, грижливо извезана мантия, се появява на поляната, откъм дърветата избухва сърдечен смях. Човекът се подпира на дълъг, инкрустиран жезъл.

— Магьосникът Заркон! — провиква се Боук.

— И тъй, вие дръзвате да влезете в пещерата под планината — казва Заркон. — Ще слезете сами в бърлогата на драконите заради съкровището, бас държа. Не се правете на изненадани. Аз просто чета мислите ви. Нищо особено.

Заркон се засмива отново.

— И ти, Виргана, преоблечена като момче, също — казва Заркон и сочи с жезъла си към Боук. След тези думи шапката на Боук отлита и се открива една глава с хубава руса коса, която след освобождаването пада на раменете на момичето.

— Ти си стар досадник, Заркон — казва Боук. Сега разбираш, че той всъщност е момиче и се казва Виргана. — Стой по-далеч от това. Имаме намерение да открием богатство и да се върнем.

Заркон се мръщи.

— Мери си приказките, момиче. Като нищо ще те превърна в попова лъжичка. Имаш късмет, че ми харесва твоя дух.

После той се обръща към теб.

— А ти, страннико, си тоя, когото очаквах. Твоите напътствия ще бъдат неоценими за мен. Позволете ми да ви представя на един приятел.

Прехвърли се на [27](#).

Рано на другата сутрин пазачите се връщат при теб. Отвеждат те в залата за срещи с краля. Боук и неговият приятел също са тук.

— Какво е обвинението срещу тези тримата — пита кралят.

— Заговор за тайно издирване на съкровище, ваше величество — съобщава единият от пазачите.

— Съкровище! — възкликва кралят. — Какво съкровище?

— Тук има недоразумение — възразява Боук. — Носи се слух, че има съкровище в пещерата, която се намира високо горе в планината. Ние си вървахме по пътя към замъка, за да съобщим на властите, когато ни арестува вашата гвардия.

— Пещера в планината? — чуди се кралят. — Тук наоколо има само една планина и това е Драконовата планина.

— Ваше величество, ние само... — започваш ти.

— Не трябва да правим нищо — повтарям, нищо, което да раздразни драконите в планината — казва кралят. — Ако го направим, те ще ни връхлетят и пак ще опустошат моето царство. Още не сме се възстановили от последното им нападение.

— Може би ще спрем нашествието на драконите — казваш ти.

— П-ф-ф-ф! — въздиша кралят. — Моят магьосник Заркон се опитва да ги спре от години, но без никакъв успех. А сега, ако всички държите да отидете в планината, изпращането в солните мини ще задоволи вашето любопитство.

— Няма да направите това! — провиква се Боук.

— Защо да не го направя — пита кралят.

— Заради това — казва Боук и сваля шапката си.

Прехвърли се на [30](#).

— Какъв и какво точно е този Повелител на драконите? — питаш ти.

— Има много легенди за това — отговаря Заркон. — Някои казват, че той идва в наше време от бъдещето.

— Възможно ли е някой да пътува във времето — пита Виргана.

— Има нещо много по-странно, отколкото си представяте — казва Заркон и се усмихва под мустак. — Наистина, някои неща са по-странни, отколкото може да си представите. Магьосници като мен разбират нещичко от тази работа.

— Повелителят на драконите магьосник ли е? — питаш го.

— Мисля, че не е — подхваща замислено Заркон. — Той е нещо различно, какво точно — и аз не зная. Зная само, че неговите дракони сеят смърт и разруха в кралството. Трябва да му попречим.

— Дали е Повелител на дракони или не, няма никакво значение — разсъждава Виргана. — Хайде да вървим нагоре и да видим какво има там.

Тримата внимателно продължавате по стълбата, докато стигнете до един капак, затворен над главите ви. Вслушвате се внимателно, после бавно надигаш капака. От това, което виждаш през процепа, дъхът ти замира.

Мини на 5.

Промъкваш се колкото е възможно по-тихо в изпълнената с парастая и пълзиш на колене и лакти към жезъла. Сграбчваш го и се измъкваш назад към купа платове.

— Докато Тарлан е все още зает — прошепва Заркон, — отивам да се справя с Мордана. Не трябва да оставяш драконовия жезъл и не излизайте, докато не ви кажа. Хрумна ми нещо.

Прехвърли се на [29](#).

— Добре, Заркон — казваш ти. — Ако знаеш друг път към планината, съгласен съм да опитам.

Ти, Виргана и Гнали излизате след Заркон от пещерата.

— Тук има пътека, която води покрай планината и ще ни заведе до мястото, където беше отнесен Гнали — казва той.

Слънцето вече се е издигнало в небето. Вървите един след друг по тясната пътека, която не се издига, а слиза постепенно надолу, докато стигате до ниски криви дървета в горния край на гората. Долавяш някакво бучене, което идва от място някъде пред вас. Бученето става все по-силно. На върха на висок хълм излизате на малка поляна и поглеждате към склона на планината. Една река изтича от отсечена скала и се хвърля стотици стъпки надолу към езерото под него.

— Наистина ли мислиш, че този път е по-безопасен — питаш ти с поглед, вперен във водопада.

— Ще видим по-нататък — отвръща Заркон. — Оттук пътеката се издига над водопада. Можем да се спуснем до входа към недрата на планината. Аз нося под мантията си дълго въже.

— Има и тясна издатина на отвесната страна на скалата, която води до входа. Сигурен съм, че в това приключение ще се разбере кой път е най-добрият.

Ако решиш да вървиш по тясната издатина върху скалата, мини на [37](#).

Ако решиш да се спуснеш надолу към входа, прехвърли се на [71](#).

Пред погледа ви се появява дребничката фигура на джудже-дете.

— Това е Гнали, едно от няколкото джуджета, които някога са напускали Драконовата планина — продължава Заркон. — Преди три години паднал в подводен поток, който го отнася в планината над водопада. Като по чудо остава невредим. Един дървар го намерил на брега на езерото там долу. Гнали израства в семейството на дърваря. Сега той иска да отиде в планината и да се върне в своето семейство. Откакто моята мисия ме отведе в Драконовата планина, аз обещах да му помогна да се върне вкъщи. Ако ти и Виргана искате да дойдете с нас, можем да си помогнем взаимно.

— Нямаме голям избор — прошепва Виргана.

— Точно така — съгласява се Заркон. — Сега, ако не ми изневерява паметта, можем да хванем тази пътека право към планината. Ще падне голямо ходене, но това е най-безопасният път. Можем да тръгнем и по другата пътека, която е по-полегата. По нея имаме по-добър шанс за проучване на пещерата, когато стигнем до нея. Ща оставим нашия млад любител на приключения да реши.

*Ако искаш да тръгнете право към планината, мини на **15**.*

*Ако решиш да хванете полегатата пътека, прехвърли се на **68**.*

Отместваш горния край на прозрачната кутия и посягаш към меча. Дръжката прилепва идеално към дланта ти. Когато изваждаш меча от кутията, някаква странна сила минава през ръката ти. Размахваш острието във въздуха, за да го почувстваш. След себе си мечът оставя във въздуха светеща следа.

Каниш се да опиташ отново, когато до ушите ти достигат гласове. Скриваш се зад тежък, изкусно изработен параван. Точно на време! През процепа в паравана виждаш, че в стаята влизат мъж и жена.

— Но, Тарлан — казва жената, — ти обеща, че ще ми покажеш как управляваш драконите в замяна на някои от моите тайни. Запомни, че с моята окултна сила и твоите дракони ние можем да завладеем света.

— Точно така, Мордана — кимва Тарлан, — но сега аз подготвям много важна мисия. На всичко отгоре някои от драконите се бунтуват — защо, не зная.

— Ами драконите са си дракони, винаги съм го казвала — отвръща Мордана.

Тарлан я придружава до вратата. Тя излиза и той затваря вратата след нея, после се завърта на пети и изважда малък метален предмет от дрехата си. Той пресича стаята застава до паравана, зад който се криеш. Металният предмет в ръката му е насочен към теб.

— Добре де, който и да си ти, излез от скривалището си! — заповядва той.

Мини на [32](#).

Заркон изчезва в другата стая. Ти едва дочуваш разговора му с Мордана. За щастие, Тарлан започва да си тананика. Надяваш се, че той изобщо няма да ги чуе.

— Заркон, какво правиш тук? — изненадва се Мордана.

— Просто минавам оттук — отговаря Заркон. — А ти се съюзяваш с тоя откачен Повелител на драконите.

— Не съвсем — казва Мордана недоволно, — просто го използвам.

— Аха, ти се бориш за драконовия жезъл — казва Заркон.

— Може би.

— Каза ли нещо? — обажда се Тарлан, като се мъчи да надвика шума на падащата вода.

— Говоря си сама — провиква се в отговор Мордана. После казва тихо на Заркон:

— Омитай се по-бързо оттук.

— Добре, Мордана — съгласява се Заркон. — Връщам се през капака на пода. Ще се видим пак някой път.

Изведнъж Тарлан спира да си тананика и спира водата. За миг всичко е спокойно. Тарлан излиза от коритото целият мокър. Той се пресяга, за да си вземе дрехите. За нещастие той те сграбчва за косата.

Премини на [31](#).

Дългата руса коса пада свободно до раменете ѝ.

— Аз съм момиче, името ми е Виргана — казва дребният тъпичък младеж, когото познаваш като Боук.

— Моята царска дума! — провиква се кралят. — Не, солните мини не са подходящо място за момиче. Крехки създания са те, няма да изтраят и един час в рудниците.

— Не съм съгласна — казва Виргана. — Жените могат да правят всичко, което правят мъжете.

— Защо тогава, в името на небесата, не можеш да работиш в мините — пита кралят.

— Защото това не е правилно за нашето време — казва груб нисък глас, който идва от страничната врата.

— Моят магьосник Заркон! — възкликва кралят. — Радвам се да те видя тук. Какво да правя с всичко това?

— Ами, що се отнася до младата дама — започва Заркон, — какво ще кажеш да я сложим за известно време прислужница в замъка? Колкото до останалите двама, нека да избират между един кратък престой в мините или пропъждане завинаги от кралството.

Мините сигурно не са много далеч от пещерата със съкровището, мислиш си. Ако можеш да избягаш, тогава...

— Избирам изгонване от царството — казва приятелят на Виргана.

Ако избереш краткия престой в мините, прехвърли се на [33](#).

Ако предпочиташ изгонването от кралството, мини на [87](#).

Уф! — надава вик Тарлан, когато докосва косата ти — Трябваше да изпратя тези хавлии в пералнята. Той взема един то платовете, избърсва тялото си и се облича. После прави това, от което се страхуваш — търси своя жезъл.

— Добре де Мордана, къде го сложи?

— Какво имаш предвид? — пита възмутено Мордана.

— Слушай, Мордана, оставих драконовия жезъл подпрян на коритото, докато си пусна един душ, и сега го няма. И тъй като ти си единствената до мен, мисля, че си го взела.

— Не съм единствената тук, поне не бях до преди няколко секунди — отговаря Мордана. — Току-що мина оттук магьосникът Заркон.

— И къде отиде? — крещи паникьосан Тарлан.

— Обещай да ми покажеш, как си служиш с жезъла и ще ти кажа — предлага Мордана.

— Добре де, добре! — вика Тарлан. — Само ми кажи!

— Той си отиде през този капак — казва Мордана.

— Така! — провиква се Тарлан. — Ще го пипнем много лесно.

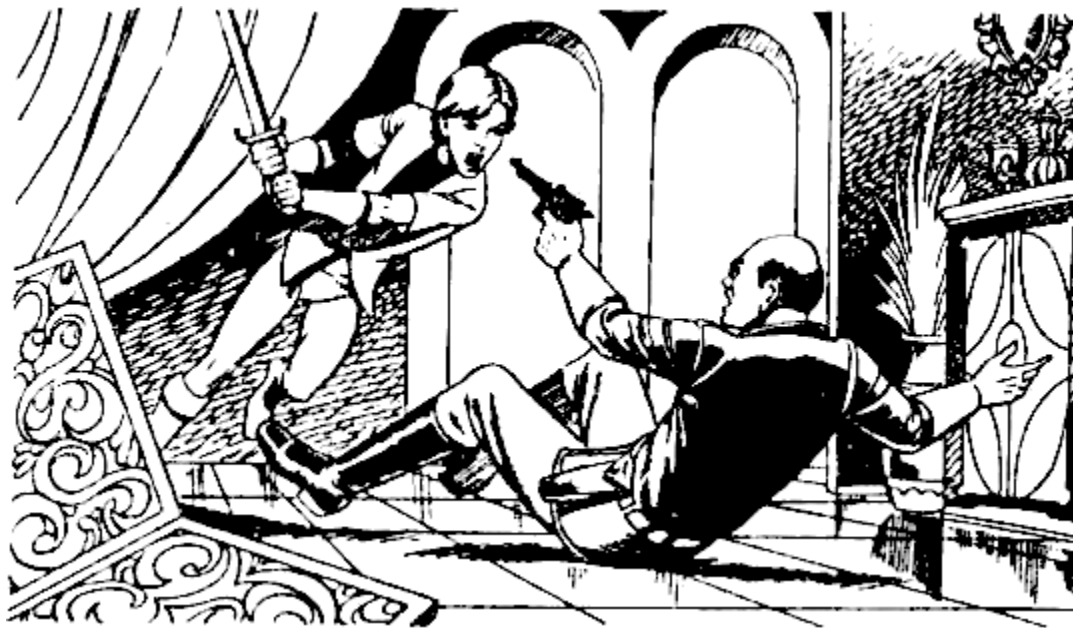
Бързо към асансьора!

Мини на 48.

Влагаш цялата си сила и блъскаш тежката преграда върху Тарлан. Той отскача встрани, ала краят на падащия параван засяга крака му и той рухва на пода. Тарлан пак се опитва да насочи към теб металния предмет, но ударът на меча избива оръжието от ръцете му. Той лази по пода и се пъхва под стола, сетне бързо скача на крака. Сякаш отникъде той изважда дълъг метален прът и го завърта теб. Това е неговата грешка. Удряш пръта с меча си и го прерязваш на две. Могъща вълна от силата на меча преминава обратно по острието му към твоето тяло. Просваш се вцепенен на пода. И на Тарлан не му е по-добре — частта от пръта, който все още държи избухва в ръцете му и го изхвърля в другата стая.

Мини на [43](#).

— Няма по-лошо наказание от това да бъдеш изгонен от вашето прекрасно кралство — отговаряш ти на краля и хапеш езика си, за да не прихнеш от смях.

— Великолепно казано — съгласява се кралят. — Може би ще те изпратим в мините като наблюдател, за много кратък срок. Това е достатъчно да те вкара в правия път. А сега вървете си, преди да съм променил решението си.

Рано на другата сутрин те качват в каруца заедно с други затворници, осъдени на работа в мините. Теглена от коне, каруцата се движи мудро, тежките ѝ дървени колела трополят по каменистия път. В обратната посока срещу вас идват каруци, натоварени с буци необработена сол. Най-подир, малко преди заник слънце, стигате до мините.

Сол се копае денонощно, нощем при светлината на факли. Назначават те водочерпец, разнасяш вода на затворниците, докато те копаят. Като водочерпец те допускат да се движиш свободно из цялата мина. Носиш голяма пръстена делва и с дълъг черпак наливаш вода в малките глинени чаши на миньорите, завързани за въжето.

Няколко седмици работиш и спиш в мините. Срокът на твоето наказание вече изтича. През последния ден ти се намиращ в сложния лабиринт от тунели, който води към изхода от мината. Изведнъж чуваш тропот на крака и викове, става суматоха. Пазачите бягат, подгонени от затворниците. Един от последните затворници ти показва голяма колона от каменна сол, която подпира тавана на подземната галерия.

— Бягай! — крещи той. — След няколко минути хората на краля ще разрушат тази част от мината.

Мини на 38.

— Предпочитам да продължа пътя към планината — казваш ти.

— Аз тръгвам с теб — произнася Виргана.

Гнали също потвърждава с кимване на глава.

— Благодаря, че ни докарахте толкова далеч — казваш на войниците, когато стъпваш на драконовия път.

Обръщаш се да им помахаш с ръка, когато те тръгват надолу по склона.

— Вече сме свободни — казваш ти.

— Така изглежда — съгласява се Виргана. — Но дори с картата — добавя тя, като изважда свитъка от ботуша си — не мога да кажа къде се намира тази пещера.

— Има ли пещера или няма, ние вече сме напипали нещо — казваш ти. — Виждаш ли кулата горе? Там може бие е входът към планината.

— Чини ми се, че там е връхът на планината — намесва се Гнали.

Ти не обръщаш внимание на забележката му и тръгваш към кулата.

Вече сте съвсем близо до нея, когато в небето на юг се появяват големи черни сенки. Те се приближават бързо.

— Тези сенки никак не ми харесват — казваш ти. — Хайде да тичаме към кулата. Сигурно има врата в основата ѝ.

Мини на 88.

— Хайде да се опитаме да влезем в кулата — предлагаш ти. — Вратата към нея трябва да е тук някъде.

И тя наистина е на това място. Ала когато тримата тръгвате нагоре по стълбите, Виргана тръсва недоверчиво глава.

— Трябва да намерим начин да унищожим драконовия жезъл — казва Заркон.

— Не можем ли да го счупим или хвърлим от кулата — питаш ти.

— Няма да стане така — отвърща Заркон. — Той може да освободи драконите и да причини опустошаване по нов, неконтролиран начин.

Скоро стигате на върха на кулата. Затваряш вратата към площадката и я заключваш отвън.

— Нищо чудно Тарлан да насочва драконите си оттук — проговаря Заркон. — От кулата се виждат половин дузина кралства.

Драконовият жезъл започва да издава пронизителни сигнали. По дължината му има малки издатини. Те потъват, когато ги натиснеш, и се издигат, когато ги освободиш. Някъде към хоризонта редици от черни сенки се полюшват в небето.

— Не разбирам това — обръщаш се ти към Заркон. — Когато натисна горните издатини на жезъла, черните петна изчезват. Когато натисна долните издатини, черните точки се появяват отново.

— Тези черни точки сигурно са дракони, които се намират на огромно разстояние — казва Заркон. — Ти правиш нещо с тях. Това предвещава нещастие. Трябва да се свържа с орлите, преди да е станало твърде късно.

Премини на 42.

Сега, когато в ръцете ни е драконовият жезъл, какво да правим с него — питаш ти.

— Ще намерим стълбата към кулата на Тарлан — отговаря Заркон. — Ако стигнем върха, ще се опитам да повикам орлите, за да ни спасят.

— Орлите! — ахва Виргана. — Сигурно се шегуваш. Мисля, че трябва да търсим изхода тук някъде.

Тя се обръща към теб и пита:

— Ти как мислиш?

Ако решиш да намериш стълбите на кулата, прехвърли се на [35](#).

Ако предпочиташ да търсиш изход наблизко, мини на [62](#).

— Хайде да опитаме по издатината — предлагаш ти. — Ако тя е достатъчно широка да продължим напред, това ми се струва най-лесният път.

Вървиш след Заркон по лъкатушещата пътека към езерото, а после по брега към другия край на скалата. Оттам Заркон те повежда по много стръмна пътека. Не след дълго пътеката се превръща в стена от отвесни скали. Най-сетне стигате до едно място точно срещу отвора на водопада. Оттук се вижда издатината, за която спомена Заркон. Тя е много тясна — само няколко сантиметра, и минава като тънка нишка през скалите.

— Нека да тръгна пръв — предлага Гнали. — Не само защото съм най-малкият и най-лекият от всички, а защото искам пръв да вляза в тунела, който води към моя дом.

— Добре, Гнали — съгласява се Заркон. — Но бъди предпазлив.
Мини на [41](#).

Веднага си спомняш какво си казал преди няколко дни. Ако миньорите преминат внезапно в драконовия път — един от най-широките тунели, прокопани от драконите под земята — тогава тази част от мината ще се срути.

Обръщаш се да последваш затворника, който те предупреди, и спиращ на място, защото разбираш, че тази катастрофа може да е най-сигурният път за навлизане в територията на драконите. Драконовият път сигурно води към купища съкровища! Можеш да се безпокоиш как ще излезеш от планината едва тогава, когато си натъпчеш джобовете с част от несметните богатства. От друга страна, ако се сблъскаш с дракон, само с едно духване на устата той може да те превърне в пепел.

Трябва да решиш бързо.

Ако решиш да бягаш назад, преди да са разрушили тази част от мината, прехвърли се на [80](#).

Ако предпочиташ да тичаш напред и да изследваш драконовата територия, мини на [52](#).

— Тази стая е доста странна — казваш ти. — И все пак тя е достатъчно голяма, за да ни скрие спокойно и тримата.

Всички заедно влизате бързо вътре. Когато затваряте вратата след себе си, чувате щракване, после някакво бръмчене. Никой от вас не е очаквал това. Изведнъж започвате да се въртите, въртенето става все по-бързо и по-бързо. Правиш отчаяни опити да отвориш вратата, ала това е безполезно — ти много бързо губиш съзнание.

Мини на 45.

— Има нещо в този механизъм, което определено не ми харесва — казваш ти. — Хайде да се върнем в гората колкото може по-бързо.

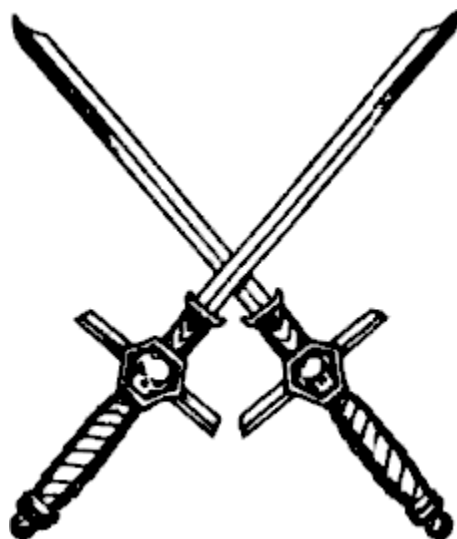
— Аз ви позволявам това — казва един от войниците. — Качвайте се — и дим да ви няма!

За щастие, слизането надолу по стръмнината е по-лесно за конете. Ала времето, изминало до пристигането ви в гората, ти се струва цяла вечност. В дъното на съзнанието ти нещо те предупреждава за опасност.

В гората войниците скриват конете си зад дърветата за кратка почивка. Тогава ти се връщаш към края на гората и поглеждаш нагоре към склона. Някъде далеч над върха на планината виждаш да кръжат черни сенки. Това може и да са птици, ала на такова разстояние едва ли ще можеш да видиш птица. Разбираш, че виещите се сенки са нещо много по-голямо — това са дракони!

— Не знам какво ще правите вие — казваш на Виргана и Гнали, — но засега аз ще се скрия дълбоко в гората. Вече не искам да намеря това съкровище така, както го желяех по-рано.

КРАЙ

Гледате как Гнали се придвижва стъпка след стъпка напред, като се насочва към водопада Най-сетне той завива зад една скала и изчезва в дупката. Само след миг главата му отново се появява.

— Всичко е наред! — вика той.

Тръгваш след него, като се притискаш плътно до скалата. Продължаваш внимателно пътя по издатината. Не смееш да погледнеш надолу. Страхуваш се, че ще ти се завие свят и ще рухнеш долу.

Вече си съвсем близо до дупката в скалата, където те чака Гнали. Изведнъж каменната издатина започва да се рони под краката ти! Плъзгаш се надолу с лице към скалата и търсиш трескаво опора, за

която да се хванеш, най-подир пръстите ти се вкопчват в това, което е останало от издатината.

*Мини на **13**.*

Ала преди Заркон да успее да направи нещо, забелязваш, че точките са по-големи, добили са реални очертания и нарастват с всеки миг. Драконите се връщат към кулата! Натискаш трескаво всички малки издатини върху жезъла, но той не може да спре връхлитащите редици на драконите. Скоро те се превръщат в огромни сенки, които закриват слънцето и се нахвърлят срещу вас!

Мини на [11](#).

Тарлан пълзи с окървавени ръце към ъгловата стаичка. Разбираш веднага, че той иска да вземе някакво ново оръжие. Сега вече ти си освободен от парализиращата сила и се хвърляш да го спреш. Хващаш го в момента, когато той влиза пълзешком в кабинета. Със сила, която не си очаквал от него, Тарлан те дръпва в стаичката. Вратата на стаичката се затръшва.

Едно лумване като стрела от светлина те зашеметява. Всичко около теб започва да се върти с ускорена бързина. После също така внезапно, както е започнало, въртенето спира.

Мини на [93](#).

Излизаш внезапно от тунела и попадаш на тясна скална площадка над огромна кръгла яма. Едва не политаш в нея, ала успяваш да спреш навреме и предупреждаваш идващите след теб Заркон и Виргана. Тримата се струпват на тесния край, като се притискат до стената. Миг след това огнен гущер изхвърква от тунела. Той не успява да се спре и рухва в пропастта. Виждаш как хищните му нокти блясват на светлината, краката му се мятат отчаяно във въздуха, докато пада в празното пространство под него. Пронизителен вой отеква в кръглата пропаст, когато огненият гущер изчезва в празнината. Звукът от неговия рев постепенно отслабва и настъпва пълна тишина. Наостряш ухо да чуеш кога огненият гущер ще падне на дъното. Напразно, ти никога няма да чуеш това!

После отново дочуваш ръмжене, което идва от тунела зад теб. Друг огнен гущер се носи към вас! Тримата бързо се облягат на скалата.

Ала този огнен гущер успява да спре навреме на самия край на скалата, за да не падне в пропастта. Той си стои там и се взира във вас с огнените си очи.

Колко време можете да се крепите върху тясната издатина, попаднали в клопка между бездънната пропаст и огнения гущер? Не много дълго!

КРАЙ

Когато се събуждаш, биенето е спряло. Вратата отново се отваря с щракане. Тръсваш глава, за да дойдеш на себе си. Ако не се смята замайването, и тримата сте добре. Подготвяте се за сблъсъка с оня, който е вън от стаичката, ала когато надзъртате навън, там няма никой. Стаята, в която се намираше кабинетът, преди да влезете в него, сега е сменена от друга, по-широка стая. Тя е пълна със същите механизми като предишната, но тук те са много повече! В другия край на стаята от прозореца се вижда обширна равнина, а далече от вас се издига висока планина. Вратата до прозореца води навън. Тримата излизате от стаята. Дъхът ви спира от гледката, която се открива пред вас. В далечината се виждат странни здания и постройки.

— По някакъв магически начин, който не познавам — започва Заркон, — ние сме пътували във времето. Ако съдя по всичко наоколо, попаднали сме в бъдещето.

Докато той говори, чувате силен грохот в небето над главите ви.

— Ако сме пътували във времето — казваш ти, — драконите са тръгнали след нас. Вижте там горе!

Прехвърли се на [63](#).

Под вас се простира огромна пещера, а над вас зее широк, окаден от огъня комин, който може да води във всички посоки към повърхността на планината. Прашен сноп светлина, който прониква през шахтата, пада на гърбовете на два гигантски дракона, спящи върху грамадни камари съкровища! Гръмотевичното хъркане на драконите разтърсва скалите. Няма никакво съмнение, ти си открил бърлогата на драконите!

— Погледнете нататък! — казваш с благоговееен страх. — Не знаех, че може да има толкова съкровища в целия свят!

— Ако можем да проникнем там, цялото съкровище ще бъде наше — казва Виргана.

— Да се върнем по този комин — предлага Гнали.

Заркон те дръпва настрани.

— Виргана е обхваната от алчност, Гнали се ужасява от вида на драконите, само твоят разсъдък е съвсем запазен. Ти трябва да избереш!

Ако решиш да се върнете през комина, мини на [64](#).

Ако предпочиташ да влезеш в бърлогата на драконите, прехвърли се на [58](#).

— Мисля, че е по-добре да се срещнем вън — казваш ти. — Изпитвам голямо недоверие към стаите на горния етаж.

— Добре тогава — съгласява се Боук. — Можем да се срещнем след един час в края на уличката. И си отваряй очите на четири за кралските стражи. Те са много опасни.

Боук и неговият приятел излизат през задния вход на странноприемницата.

След около час време плащаш с невъзмутим вид за храната и излизаш през главния вход. Уличката е тъмна. Понякога сребрилата луна се появява зад облаците и хвърля призрачна светлина върху града. Ала очите ти са свикнали да виждат в мрака. Някъде далеч в края на уличката виждаш застанали до един стълб Боук и неговия приятел. Тръгваш към тях в тъмнината. Вече си съвсем близо, когато разбираш, че има нещо нередно в тая работа. Ти вече забелязваш, че Боук и неговият приятел не стоят до стълба, а са завързани за него.

— Бягай! — надава вик Боук. — Това е клопка.

Прехвърли се на [56](#).

Да вляза в какво — пита Мордана.

— Няма значение, само влез вътре — казва Тарлан, като я избутва в малка стаичка. Над вратата ѝ има стрела заобиколена от кръг, също като онези, които си видял в долната стая. Вратата се затваря и стрелата започва да се върти.

Внезапно през капака на пода се появява Заркон.

— Хванаха се — извиква той. — Излез вън. — После сочи с жезъла си към въртящата се стрела.

Силен взрив разбива част от стената над самата врата.

— Това ще ги задържи засега. Те са пленени в шахтата.

Мини на [36](#).

В стаята е тъмно. Тримата влизате вътре и Заркон запалва своя жезъл, за да я освети.

— Мисли, че направихме грешка — казва той и се оглежда. — Да опитаме друг път.

Връщате се към тежката врата. Ала докато сте разглеждали стаята, тя тихичко се е затворила и заключила. Вътрешната чест на вратата е покрита с гладък, блестящ метал. От вашата страна не се вижда резе.

— Тоя път сами се пъгнахме в капана въздъхваш ти.

Мини на 57.

— Като че ли съм забравил — ръмжи Валериан. — Нищо, ще променим плана.

Валериан разделя взвода. Петима от бойниците, в това число и той, ще се върнат със Заркон. Другите пет ще ви придружат до планината.

— Надявам се да се върна скоро — вика Заркон и се мята на гърба на валериановия кон.

Гледаш как те се отдалечават в галоп от планината. После ти, Виргана и Гнали — всеки от трима ви — се качват на конете зад конниците и продължават пътя към планината.

Мини на [53](#).

Имаш само броени секунди, за да направиш нещо. Опипваш трескаво стената на тунела. За щастие хлътваш в дълбока вдлъбнатина на скалата. И тъкмо навреме! Ревящият дракон се задава миг след това.

Лежиш в падината, мъчиш се да си поемеш дъх и да се измъкнеш оттам. Когато успяваш да излезеш, усещаш постоянна струя студен въздух, която идва някъде отгоре. Изправяш се и опипваш стената. Твоите търсеци пръсти напипват над теб кръгла дупка. Може би това е връзка с друг тунел?

Дошла ти е до гуша от този специален драконов проход! Като се опираш на грапавите камъни в стената на нишата, ти се изкачваш до дупката и се пъхваш вътре. За беда тунелът не е достатъчно висок и не можеш да се изправиш, трябва да вървиш сгънат на четири.

Продължаваш пътя си напред и често спиращ да си починеш. Най-подир чуваш нещо над главата си. Това е звукът на течаща вода. Скоро дъното на тунела става влажно, сетне постепенно се напълва с вода, която става все по-дълбока. От двете си страни напипваш входове към други шахти, ала ти продължаваш пътя си в тунела, в който се намиращ.

Тунелът свършва внезапно на брега на широка и бърза река, която минава през висока пещера. Блещукането на течащата вода хвърля мътна светлина, достатъчна да видиш другия бряг. Там забелязваш доста широка тераса малко над повърхността на водата. Течението е много силно, ала ти се надяваш, че ще успееш да стигнеш до терасата, дори и водата да те отнесе малко надолу.

Ако се опиташ да минеш с плаване през реката до отсрещната тераса, прехвърли на [79](#).

Ако предпочиташ да се върнеш и да опиташ късмета си в едно от разклоненията на тунела, мини на [92](#).

Причината, поради която ти избра наказание солните мини, беше търсенето на драконовото съкровище. Може би това единственият ти шанс!

Оставяш внимателно делвата за вода до колоната. От поставката на стената вземаш една от запалените факли и тръгваш предпазливо по същата шахта, от която избягаха миньорите. Няколко минути по-късно стигаш до мястото, където изкопчиите са пробили преградата към драконовия път. Част от стената е разрушена. Заставаш пред зейналата дупка и като провираш факлата през нея, поглеждаш от другата страна.

Тунелът е груб и кръгъл, с назъбени стени, ала подът е сравнително гладък. Прекрачваш през дупката и минаваш в тунела.

Тръгваш бързо напред, струва ти се, че вървиш с часове. Стъпките ти отекуват в тишината на тунела.

Спираш и се ослушваш, без сам да знаеш защо. Изведнъж факлата ти угасва. Попадаш в непрогледен мрак. В далечината се чува нещо като слабо ръмжене. Продължаваш малко напред, воден от докосването до тавана на тунела.

Изведнъж спиращ на място. Този път ръмженето е по-силно. После някъде в дъното на тунела съзираш две малки червени петна, които тичат към теб. Прилошава ти само от мисълта, че това са огнените очи на дракона, който върви по тунела право срещу теб!

*Мини на **51**.*

В късния следобед виждаш една кула на върха на планината. В същото време конете ви спират пред странно съоръжение на земята — ниска ограда от дебели метални нишки, които се простират, докдето ви видят очите. Слизаш от коня, докосваш една от нишките и веднага дръпваш ръка от болка — оградата е много гореща!

Опитваш се да преминеш над оградата, ала един от войниците посяга и те хваща.

— Това е драконовата линия — предупреждава те той. — Кралят ни забрани да минаваме през нея. Драконите ще разберат, ако пресечем.

— Как ще разберат — питаш го. — Драконите се намират дълбоко под планината, на много мили оттук.

— Не зная каква зла магия тегне над това място — отвърща войникът, — ала няма да предизвиквам съдбата. Можеш да вървиш на свой собствен риск, но аз и моите хора се връщаме в замъка. Не ме интересува какво иска Заркон. Съветвам те да направиш същото.

Ако послушаш съвета на войника и се върнеш назад, прехвърли се на [40](#).

Ако решиш да пресечеш драконовата линия и да продължиш пътя си към планината, премини на [34](#).

— Кой си ти? — провикваш се.

— Един момент! — отговаря джуджето. — Идва още един.

След няколко секунди се появява Заркон. Жезълът му свети с мътна светлина.

— Заркон! — обръщаш се към стареца. — Аз те познавам, ти си кралският магьосник. Какво дириш тук?

— Нищо — отвръща Заркон, — само помагам на приятеля ми Гнали да се върне невредим при своя народ под тази планина. А ти, доколкото виждам, още търсиш съкровището.

— Така е — съгласяваш се ти.

— Тогава имаш право на избор — казва Заркон. — Можеш да тръгнеш с мен и Гнали към страната на джуджетата, а след това аз ще ти помогна да откриеш съкровището. Другата възможност е да тръгнеш през тунела, който започва от тази стена, той води право към бърлогата на драконите. Но трябва са те предупредя, че вторият избор е много по-опасен.

*Ако решиш да тръгнеш към земята на джуджетата, мини на **78**.*

*Ако предпочиташ да минеш през тунела, който води към бърлогата на драконите, прехвърли се на **65**.*

Хвърляш се върху войника с фенера. Той не е очаквал твоето нападение и рухва зашеметен на земята. Фенерът пада от ръката му на пътя и стъклото му се счупва.

Тичаш с всичка сила по улицата към моста. Нещо изсвирва край главата ти. После още веднъж. Стрели! Стражите са разположили стрелци върху градската стена. Ала ти си много бърз и нощта е тъмна. Вече си в средата на моста, когато изведнъж луната се появява отново. Една стрела се забива в гърба ти, после друга, трета.

Политаш безжизнен в дълбокия ров.

КРАЙ

Обръщаш се и се втурваш да бягаш по улицата. Неочаквано някакви мътни сенки пресичат пътя ти. И макар че не ги виждаш съвсем ясно, опитът ти подсказва, че това са хора от кралската стража. Непознатите изваждат мечовете си и ги насочват срещу теб.

Спираш за момент и трескаво мислиш какво да правиш. Един от стражите вдига фенера си и го приближава до лицето ти.

— Този е — чуваш да казва женски глас.

Спомняш си чий е този глас. Тук е момичето, което ти прислужваше в странноприемницата. Тя сигурно е подслушала разговора за картата на съкровището.

— Добра работа свърши, Моли — казва войникът, който държи запаления фенер.

Разнася се тих звън на монети. Като чуваш това, веднага се досещаш, че войникът ще остави меча си, за да плати на Моли. А само той ти препречва пътя към страничната улица!

Ако направиш опит да избягаш от стражата по страничната улица, прехвърли се на [55](#).

Ако мислиш, че тяхното превъзходство е голямо и решиш, че е по-добре да изчакаш, мини на [19](#).

Заркон тръсва глава.

— Боя се, че се намираме в основата на тарлановата кула. — Той отваря една врата в другия край на стаята. — Виж ти, тук има стълба!

— Хайде да се качим горе — предлага Виргана. — Може би там има път за излизане от кулата.

— Възможно е — казва Заркон. — Хрумна ми една идея.

Тримата се качват по стълбата. На върха излизат на площадка с ниски перила. Гледката е невероятна, ала когато поглеждаш от върха на кулата надолу, виждаш, че стените ѝ са от гладък, почти полиран камък.

После някъде в далечината, близо до хоризонта, забелязваш някакви черни петна, които танцуват в небето.

— Видя ли тези петна — пита Виргана. — Това сигурно са драконите.

— Да, те са — казва Заркон — и могат да се върнат всеки момент. Това огромно опожарено място на планината е драконовата дупка.

*Мини на **91**.*

— Това е бърлогата на драконите — казва Заркон — Отначало този ред пръти беше почти съборен, когато ние го блъснахме. Имаме късмет, че не всички влетяхме в бърлогата на драконите. Няколко хубави ритници ще съборят преграждащата решетка. Едно, две, три, хоп!

Решетката се откъсва. Тя полита назад и отскача от грозната рогата глава на един от драконите. Драконът леко надига глава и ви поглежда със злите си очи. Сетне изхвърля няколко струи пламък и отново захърква.

— Това ми подсказва нещо — прошепва Заркон — Останете спокойно по местата си, докато се концентрирам.

Погледът на Заркон започва да блести. От очите му излиза тънък лъч светлина и пада върху опашката на един от драконите. След малко опашката на дракона се зачервява, над нея се издига лека струйка дим. Внезапно драконът се събужда и подскача с такъв рев, че цялата пещера се разтърсва. От тавана започват да падат камъни и четиримата падате на земята. Другият дракон надига глава, а очите му са още сънени. Сетне първият дракон шибва с опашката си по главата другия дракон. Ударът е толкова силен, че от тавана отново се посипват камъни.

Прехвърли се на [69](#).

— Мисля, че мога да придружа Гнали — казваш ти — Щом като е тръгнал да търсил своя народ, той има нужда от помощ.

— На добър час — казва Заркон на двама ви с една от редките си усмивки.

Влизаш след Гнали в нисък тесен тунел, който води към пещерата. Дребничкият Гнали бързо се откъсва напред, а ти срещаш трудности при промъкването през тунела. Изведнъж стигаш до място, където тунелът се разделя на две — наляво и надясно. Не си спомняш да си минавал през това разклонение, но тъй като си вървял с напипване в тъмнината, би могъл лесно да го пропуснеш.

Тогава някъде отдалеч по едно от разклоненията до теб достига викът на Гнали. Започваш да пълзиш по посока на гласа. Напрягаш слуха си да чуеш пак вика на Гнали. Чуваш заглушен шум вдясно от теб. Това е Гнали, сега той е много по-далеч, ала ти тръгваш към него.

Скоро излизаш на същото разклонение. Опитваш в другата посока. Нищо не помага. Накъдето и да тръгнеш, всеки път се връщаш на същото разклонение. Ти се въртиш в затворен кръг!

И все така ще се въртиш в затворен кръг безкрайно дълго време.

КРАЙ

Нещо зад теб те кара да се обърнеш. Маймуноподобно същество с дълги остри зъби се хвърля върху теб. Няма къде да се денеш, освен да се втурнеш към тясната арка. Решаваш да рискуваш с надеждата, че подметките на твоите обувки ще предпазят краката ти дълго време, докато излезеш от другата страна. Втурваш се към горещото място. Ала горещината и задушливият дим са прекалено трудно препятствие за теб. Сгромолясваш се в центъра на каменната арка. Странното създание се навежда над главата ти, когато с теб е вече свършено.

КРАЙ

Щом като има пътека край реката, мисля, че е най-добре да тръгнем по нея — казваш ти.

Навлизате дълбоко в планината. Когато издатината завива, минавате през нисък тунел. Гнали е обзет от радост и възбуда. Това е дупката на джуджетата! Радваш се за Гнали, но не си във възторг от това да ходиш сгънат на четири в тунел за джуджета. В това време стигате главния град на джуджетата — пещера с високи стени, пълна със стотици кръгли гномски къщи. Вече сте толкова схванати, че ви е нужен половин час, за да се изправите отново.

Ти, Виргана и Заркон помагате на Гнали да се върне в семейството си. Започва небивала веселба в цялото подземно царство на джуджетата. Те дават огромно пиршество във ваша чест. Банкетната зала на джуджетата е украсена с гоблени, изтъкани със златни нишки, които блещукат в светлината на факлите. Гощават ви с гъби, риба от подземните езера и с други деликатеси, чийто произход изобщо не те интересува.

На другата сутрин ти и твоите приятели нарамвате торби с необработени скъпоценни камъни и самородно злато. После джуджетата ви повеждат през планината към изход, който е известен само на тях.

Ти и Виргана сте толкова развълнувани, че не спирате да приказвате за големия си късмет. Макар че не сте намерили съкровището на дракона, вие вече сте по-богати, отколкото сте очаквали в най-смелите си мечти.

КРАЙ

— Виргана е права. Тук някъде трябва да има изход — казваш ти.

Тримата претърсват набързо всяка стая и коридора на лабиринта. Най-сетне Виргана намира в дъното на коридора врата, която води към тунела.

Ти и Заркон тръгвате след нея да огледате мястото. Изведнъж тунелът се изпълва с гъст зелен газ.

— Попаднахме в клопка — крещиш ти и се мъчиш безпомощно да си поемеш дъх. Ала преди да се усетиш, ти вече си объркан и дезориентиран. Газът започва да влияе върху разсъдъка ти. По необясним начин разбираш, че всичко, което виждаш, е илюзия, ала не можеш да спреш нашествието на ужасните видения: хиляди чудовища се струпват около ходилата ти, после бавно плъзват по краката ти. Тръсваш ги, ала те се връщат като безкожия гуцер, който пълзи по врата ти. Зъбите им блестят.

Този кошмар ще продължи много дълго.

КРАЙ

Стотици черни кръстовидни сенки изпълват небето.

— Какво става — пита Виргана. — Това да не са дракони, които пускат яйца?

— Тичай! — викаш уплашено ти и се втурваш към прикритието на близката дъбрава.

Изведнъж навсякъде наоколо избухват страхотни взривове. Един от тях разрушава зданието, от което излизате. Заркон блъсва теб и Виргана на земята точно навреме, за да ви спаси от парчетата стъкло, идващи от счупените прозорци.

— Имам ужасното чувство — казва Заркон, — че сме пътували в бъдещето и в този период времето, от което идваме, изглежда много спокойно. Боя се, че изгубихме всички шансове да се върнем в нашата епоха.

КРАЙ

— Тук сигурно има по-безопасен път — казваш на Виргана. — Мисля, че трябва да се върнем през комина и да се опитаме да намерим друг вход в бърлогата на драконите.

— Ще бъде трудно да се върнем през комина — възразява Заркон, — но нека да опитаме.

Заркон подхвърля въжето си и то започва да пълзи нагоре като живо същество, после само се завързва някъде високо горе в комина.

— Едва ли се е хванало много в горния край — казва Заркон, — ала съм сигурен, че ще държи.

Заркон пръв започва да се катери нагоре по въжето. Тръгваш след него, следван от Виргана и Гнали.

Внезапно чуваш как висящият над теб Заркон започва да ругае. Той политва надолу и пада върху теб, стиснал в ръце отвързания край на въжето. При падането двамата удряте Виргана и Гнали. Всички се стоварват върху решетката. Този път тя се откъсва и четиримата тупват право в леговището на драконите.

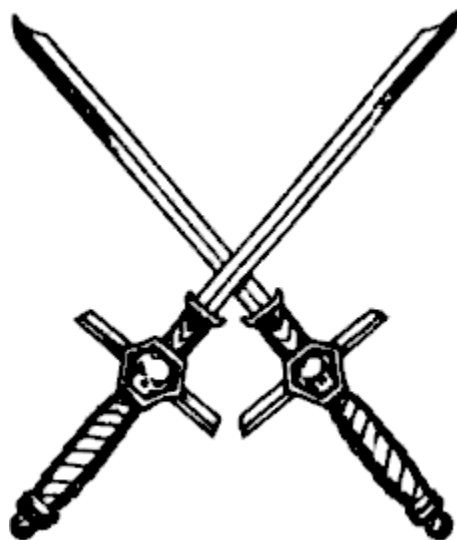
КРАЙ

Вървиш през тунела, който води към бърлогата на драконите. Отвътре тунелът е толкова равен, че не затруднява движението ти напред. Сигурен си, че съкровището ще бъде твое.

Внезапно тунелът се накланя надолу и става все по-стръмен. Ти вече не можеш да се спреш, започналото плъзгане е извън всякакъв контрол! Едва когато разбираш, че нищо не може да те спаси, стръмнината на тунела намалява и падането ти спира пред решетка от вертикално наредени пръти. Намираш се високо над драконовото леговище. Опасността витае над теб: пътят ти напред е затворен от решетката, а тунелът е толкова стръмен и хлъзгав, че е невъзможно да се върнеш обратно.

Има някаква вероятност Заркон да намери начин да те спаси, но за сега ще останеш там, където си — в клопката!

КРАЙ

Промъкваш се с мъка през дупката на комина. Малко след теб, съвсем наблизно, върви Виргана. Спускаш се надолу по вътрешните стени на комина, като притискаш ръце към стената, за да не паднеш.

Скоро осъзнаваш, че колкото и да се напругаш, не можеш да се задържиш. От виковете на другите след теб разбираш, че същото нещастие ги е сполетяло и тях.

Най-сетне тунелът става хоризонтален, но ти не можеш да намалиш скоростта на падането и се блъсваш в някаква решетка. Няколко секунди по-късно Заркон, Виргана и Гнали се стоварват върху теб. Трябва ти само миг, за да се справиш. И тогава поглеждаш надолу през решетката. Не можеш да повярваш на очите си, че може да съществува такова нещо!

Мини на [46](#).

Въжето на Заркон стига почти до пода на пещерата. Трябва да скочиш, за да минеш последните три метра. За щастие, огромните купища бисери смекчават удара при падането. Наоколо се издигат камари диаманти, аметисти и рубини. Не можеш да повярваш на очите си. Никога не си виждал такова съкровище! Опиянени от гледката, ти и Виргана започвате да тъпчете скъпоценности в джобовете си. Съвсем безразлични към несметните богатства, Гнали и Заркон се оглеждат за изход от пещерата.

— Спомням си, някога ми разказваха — започва Гнали, — че високо над драконовото леговище джуджетата имат тайна шпионка. Ала тя е толкова малка, че през нея не би се провряло и едно джудже.

— Главният вход на драконите е там някъде — показва с ръка Заркон — Той сигурно води към люпилнята, където се излюпват драконовите яйца. А децата на драконите са особено опасни.

— Вижте! — казва Гнали. — Там, на стената, има малък балкон. Мисля, че можем да се изкачим горе. Не е толкова високо.

Заркон се съмнява в това.

— Това може да е наблюдателницата на повелителя на драконите и ако той е там, с нас е свършено. Можем да избираме между вратата на драконите и балкона на Повелителя на драконите. Как мислите — пита той и поглежда към теб.

Ако решиш да минете през вратата на драконите, прехвърли се на [83](#).

Ако предпочиташ да се изкачите на балкона, мини на [74](#).

— Мисля, че няма никакъв смисъл да се изтощаваме — казваш ти, когато тръгвате по лъкатушната пътека.

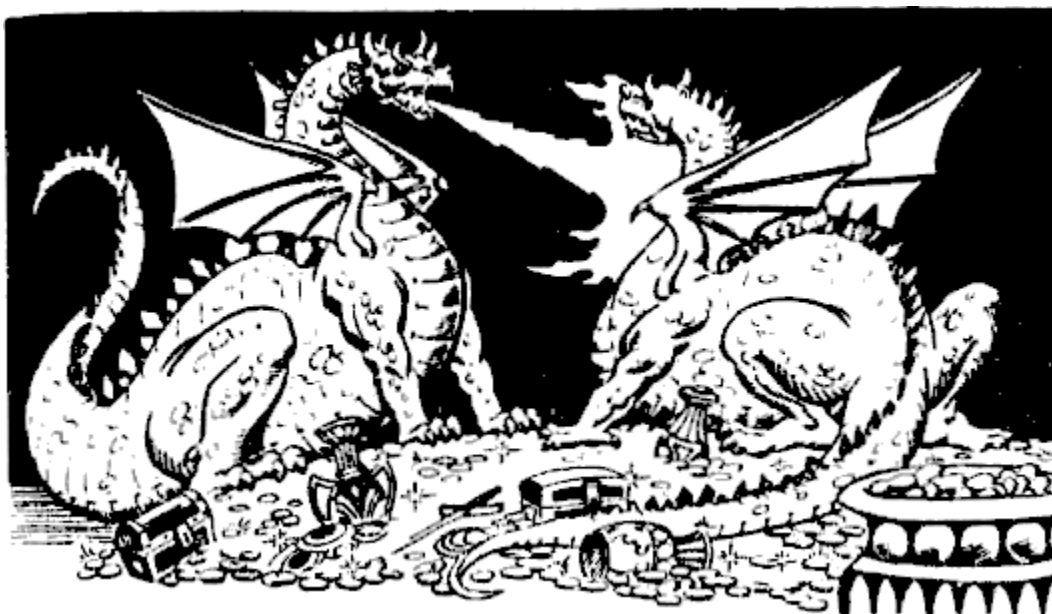
Четиримата вървите леко и постоянно нагоре, докато гората започва да оредява. През редките дървета виждаш пред вас широка планинска поляна, която се издига нагоре към върха на планината високо над вас.

Вече сте стигнали средата на поляната, когато зад вас се чува шум. Обръщате се и виждате голям отряд конници, които се носят в галоп към вас.

Мини на [75](#).

— Драконът с изгорената опашка мисли, че другият го е изгорил — прошепва Виргана.

Двата дракона скачат и се хвърлят с ръмжене един срещу друг. Звуците от битката са ужасни.

Продължавайки борбата, двата дракона излитат през дупката в тавана на пещерата. Мрак изпълва пещерата за няколко секунди, ала скоро светлината се връща. Заркон е спуснал въжето си толкова ниско, сякаш се кани да се промъкне в бърлогата на драконите.

— Слизайте по въжето, преди да са се върнали драконите. Бързо! — заповядва Заркон.

Мини на [67](#).

Отдръпваш се до края на площадката, правиш кратко засилване и скачаш.

Скокът ти е неуспешен.

Докато падаш като олово, драконът, носещ на главата си Заркон и Виргана, се спуска надолу и те улавя с устата си. Ужасните зъби на дракона те задържат с достатъчна сила, без да те наранят. Той те спуска внимателно на земята и те освобождава. В същия момент Заркон и Виргана слизат от главата на дракона съвсем невредими. После драконът оплита с ръмжене.

Заркон ти подава драконовия жезъл.

— За мен, като добър магьосник, не е разумно да държа много дълго този жезъл — казва той. — Управлението на драконите е едно от лошите изкуства. Ала ти можеш да го практикуваш за известно време и да си отидеш невредим.

Мини на [73](#).

— Спускането по въжето ми изглежда най-безопасно — казваш ти.

Тръгвате нагоре по пътеката към върха на скалата, която се издига високо над водопада. Ти водиш групата напред и стигаш на върха преди останалите.

От гледката надолу ти се завива свят и ти решаваш да гледаш към върха на планината, докато другите дойдат при теб. Когато поглеждаш нагоре, забелязваш високо в планината някаква кула, а на върха на кулата, колкото и далече да е тя, виждаш някакво лице. В него има нещо особено. Лицето започва да расте в съзнанието ти, докато преставаш да виждаш всичко друго, освен него. Пред теб са две очи... които те подчиняват на волята си.

Олюляваш се назад. Кракът ти се подхлъзва на края на скалата и ти политаш в бездната. С отчаяни усилия Заркон хвърля към теб вълшебното си въже, докато ти падаш. Ала въжето не стига до теб. Падаш в езерото и изчезваш завинаги в дълбоките му води.

КРАЙ

Минаваш голямо разстояние по брега надолу по течението на реката. Светлината в тунела става малко по-силна. Най-последно далеч пред теб се появява сноп ярка светлина. Това може би в мястото, където реката излиза от планината. Решаваш да направиш малка почивка и после да продължиш пътя си към изхода.

Мини на [76](#).

Размахваш във въздуха драконовия жезъл. Драконите литват в небето като огромни хвърчила, сякаш ги управляват конци, завързани за жезъла.

Високо горе над каменния парапет на кулата виждаш съвсем дребни лицата на Тарлан и Мордана. После чуваш техния вик, когато един от драконите се блъсва стремително в кулата и я разрушава из основи.

Затичваш се нататък и търсиш сред отломките телата на Тарлан и Мордана, ала от тях няма и следа.

*Прехвърли се на **81**.*

— Винаги съм искал да се кача на балкона — казваш нервно ти.

Заркон размахва жезъла си по посока на балкона и всички един след друг се озовават на балкона. Балконската врата води към малка квадратна стая с метални стени. На едната стена е окачено огромно кръгло огледало. Под огледалото има няколко малки кръга със стрели в тях.

— Това е много интересно — казва Заркон, като отива към огледалото.

Той минава край едно място на стената от страната на огледалото и то започва да свети изотзад. После върху огледалото се появява жива картина, в която два дракона се бият яростно в небето.

— Това трябва да са онези дракони, които изгоних от бърлогата — казва Заркон. — Сега ги виждаме високо в небето.

— Това не е ли някаква кристална топка — пита Виргана.

— Нещо такова — отвърща Заркон, — но не съвсем. Трудно ми е да ти обясня разликата.

Гнали, Виргана и Заркон се спират да погледат битката на драконите. Оглеждаш се и виждаш малка ниша в един от ъглите. Влизаш веднага да я претърсиш.

— Излизай бързо — надава вик Заркон. — Излизай, преди да...

Опитваш се да излезеш от нишата, ала не си достатъчно бърз. Внезапно вратата се затваря и ти попадаш в клопката. Почти веднага нишата или това, което те е хванало, се издига нагоре с голяма бързина. Твоят стомах сякаш пропада до коленете ти.

*Мини на **18**.*

— Това никак не ми харесва — казваш ти — Ако те ни нападнат, нямаме никакви шансове вън, на открито.

— Не се тревожи — успокоява те Заркон. — Начело на отряда е Валериан, капитан от кралската гвардия.

Конниците стигат в галоп до вас и слизат от конете.

— Радвам се да те видя, Заркон — казва Валериан — Кралят иска да се върнеш незабавно в замъка.

— Но аз имам важна цел — възразява Заркон.

— Принц Рупърт е болен — съобщава Валериан.

— Пак ли? — учудва се Заркон.

— Този път изглежда е много по-сериозно от преди — настоява Валериан. — Твоето присъствие винаги го е излекувало.

— Зная — въздиша Заркон. — На всичко отгоре той е и престолонаследник. Половината от твоя отряд ще се върне с мен в замъка, а другата половина ще придружи моите приятели до най-високата точка на планината.

— Съжалявам, Заркон — започва Валериан, — но заповедта не включва...

— Съветвам те да правиш това, което казвам — заповядва магьосникът. — Знаеш много добре какъв съм, когато побеснея.

Мини на 50.

Сядаш на края на издатината, облегат с гръб на стената. В този миг дочуваш някакво свистене над теб. Над главата ти има някаква дупка. Изправяш се и вече се каниш да я огледаш, когато те стресва едно лице, което се взира в теб съвсем отблизо. Това е лицето на джудже.

Мини на [54](#).

Докато летите над кулата, Мордана политва надолу. Ти също падаш и я хващаш за глезените. Под теб Мордана разперва ръце, наметалото ѝ се издува от въздуха и забавя падането ви на земята. Двамата се приземяват с удар в основата на кулата. Малко си развълнуван, но иначе всичко ти е наред. Бягаш с всичка сила по-далеч от кулата.

Някъде в далечината виждаш, че драконът е кацнал на земята със Заркон и Виргана. Той отново излита във въздуха и насочва огнения си дъх срещу кулата. Върхът на кулата избухва в пламъци и дим, като изхвърля камъни във всички посоки. Ти вече тичаш към Виргана и Заркон. Намираш ги здрави и читави под дебела пелена от черен дим.

Когато димът се вдига, наоколо не е останала нито следа от Тарлан и Мордана. Драконовият жезъл е изчезнал в суматохата.

Ти, Заркон и Виргана слизате от планината в града. Стига ти толкова търсене съкровища!

КРАЙ

Ти, Заркон и Гнали вървите по брега на реката. Внезапно ви заобикалят малки човечета с арбалети.

— Гнали! — провиква се едно от тях. — Ти се завърна!

Джуджетата ви повеждат към своята банкетна зала, където дават пиршество във ваша чест. Заркон, който вече е изпълнил първата си задача, изчезва обратно в планината.

По-късно, когато казваш на джуджетата, че търсиш драконовото съкровище, те ти показват малка шпионка високо над бърлогата на драконите. Очите ти се радват на съкровищата, струпани на пода под теб. Ала от погледа ти не избягва и размера на драконите, които ги пазят. Ти си доволен, когато джуджетата ти дават кесия с късове самородно злато и те изпращат жив и здрав от планината.

КРАЙ

Гмурваш се в дълбоката вода и започваш да плуваш към брега. Течението те отнася надолу. Най-сетне стигаш до отсрещния бряг, ала той се намира по-високо над водата, отколкото ми мислил. Правиш няколко опита, докато успееш да са измъкнеш от водата.

Сядаш да си поемаш дъх. Трябва да решиш накъде да тръгнеш. Ако поемаш надолу по течението, реката ще те изведе на свобода във от планината. А пътят срещу течението, макар че е опасен, можа да те доведе до съкровището.

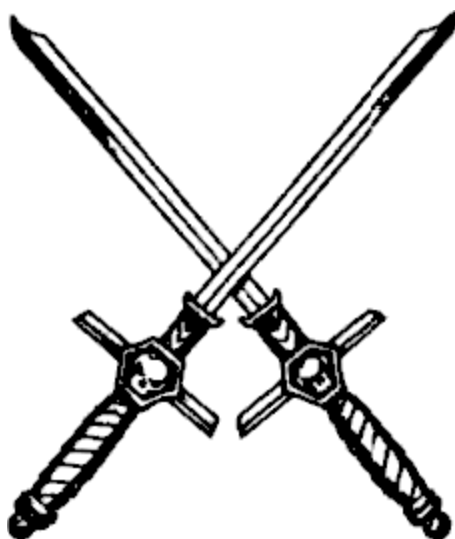
Ако решиш да тръгнеш надолу по течението, мини на [72](#).

Ако предпочиташ пътя срещу течението, прехвърли се на [84](#).

Изтичваш назад към другата част на мината. Стигаш точно на мястото, където миньорите са разрушили стената и са закрили шахтата на драконите. Ти едва ли ще можеш да се промъкнеш от там.

Предполага се, че някой ден ще те освободят, ала ти си работил като водочерпец много добре и вече си необходим за работата на мината. Срокът ти е удължен до една година, после до пет, а след това — за цял живот.

КРАЙ

— Насам! — крещи Виргана. — Струва ми се, че един от каменните блокове на кулата е кух и през него има вход към стаите на Тарлан.

И наистина, точно срещу вас в земята има голяма дупка и тунел, който води надолу.

Тримата слизате бавно в тунела. В него намирате лабиринта от стаи със съкровищата на Тарлан, пълни със скъпоценни камъни и златни монети. Те са получени като откуп от всички кралства, наплашени от драконите.

— Тук има толкова съкровища, че ще ни стигнат за цял живот — провиква се Виргана.

По-късно с помощта на Заркон ти откриваш комбинацията от издатини върху драконовия жезъл, която връща драконите в тяхната бърлога и ги приспива. Тогава захвърляш драконовия жезъл в дълбока пропаст с надеждата, че драконите са приспани за вечни времена дълбоко в недрата на планината.

КРАЙ

— Хайде да опитаме пътя през тунела — предлагаш ти. — По този път поне няма да се катерим.

Тримата влизате в тунела. Въздухът вътре е много горещ и скоро става още по-горещ. Най-подир вие сте принудени да спрете.

— Мисля, че сгрешихме, като тръгнахме по този път — казваш ти. — Трябва да се върнем.

Точно в този момент ужасен рев, който идва откъм гърба ви, изпълва тунела. После избухват пламъци.

— Какво е това — пита стреснато Виргана.

— Огненият гущер — отговаря Заркон. — Тези гущери не са толкова големи, колкото драконите, ала могат да бъдат също толкова смъртоносни. Както видяхте, те издишват огън, но за разлика от драконите те не могат да летят. Въпреки това и най-малкият огнен гущер може да надбяга кон.

Друг рев, този път много по-близо, изпълва тунела. Каквото и да е това същество, то идва към вас много бързо! Тримата побягват по обратния път в тунела.

Прехвърли се на [44](#).

— Нека да минем през вратата — предлагаш ти.

Четиримата отваряте тежката драконова врата и надниквате в полумрачна зала. Тя е пълна с малки дракончета, които спят едно върху друго.

— Трябва да минем през нея — казва Заркон, — но бъдете много внимателни.

Един по един вие поемате пътя през залата, като стъпвате предпазливо на пръсти между опашките на животните. И когато минаваш последния дракон, той премигва и отваря очи. Веднага хващаш с ръце челюстите му, за да заглушиш неговия писък. Той скимти и в отчаянието си ти го вдигаш. След няколко минути дракончето се уморява, ала ти знаеш, че ако го пуснеш, то ще събуди останалите. Нямах никакъв избор. Стиснал здраво в ръцете си дракончето, ти излизаш от люпилнята и минаваш в тунела, където те чакат другите.

— Ти ли искаше съкровище? — казва с усмивка Заркон. — Е, добре, вече имаш нещо повече.

Гнали и Виргана едва сдържат смеха си.

— Лесно ви е да се смеете — каваш ти с горчивина в гласа. — Нали няма да го носите?

Обръщаш се и поемаш пътя през тунела — най-безопасния път за излизане от планината.

КРАЙ

Струва ти се, че си изминал срещу течението на реката много мили. Най-сетне издатината свършва в малък тунел. Тръгваш по него, макар че трябва да се наведеш, за да продължиш напред.

Стигаш до голяма, слабо осветена пещера, където предметите едва се виждат. В другия край на пещерата съзираш огромна затворена врата. Насочваш се към нея, ала преди да направиш няколко крачки, ти си заобиколен от десетки дребни същества. Затваряш очи и поглеждаш отново. Това са джуджетата.

Всяко джудже е въоръжено с малък арбалет. Вдигаш ръце и започваш да им обясняваш защо си тук, ала нямаш късмета да завършиш мисълта си. По даден сигнал джуджетата стрелят срещу теб. И макар стрелите им да са малки, те са смъртоносни. Лоша работа!

КРАЙ

Когато се обръщаш и поглеждаш към вратата, разстоянието между теб и дракона се увеличава. Резето изхвърква и вратата рухва с трясък. Застанал пред нея, ти виждаш Тарлан и Мордана. Тарлан поглежда към теб, после към Заркон, който е покачен върху главата на дракона и се намира на няколко стъпки от парапета на кулата. Тарлан стиска в ръка някакъв метален предмет. Той го насочва към Заркон. С бързината на мълния блъсваш ръката му настрани. Предметът вдига страшен шум и политва надолу. Тарлан поглежда объркано празната си ръка. Този кратък миг ти е достатъчен, за да го вържеш незабавно и да го събориш на площадката на кулата.

Мини на [90](#).

Вземането на меча сигурно е много опасно. Ала тогава отново... Вече си склонен да промениш решението си, когато чуваш, че някой иде. Скриваш се веднага зад тежък параван.

В стаята влизат мъж и жена. Те си казват нещо и след това жената излиза. Човекът тръгва към теб и застава точно срещу паравана, зад който се криеш. В ръката си стиска странен метален предмет. Оръжие! Блъсваш паравана, опитвайки се да го стовариш върху него, ала той отскача встрани. Бум! Шумът идва от предмета в ръката му. В същия момент нещо те блъсва назад. Усещаш ужасна болка в гърдите.

Ти си застрелян през шестия век — стотици години преди да е изобретен пистолетът.

КРАЙ

Чувстваш се добре навсякъде по света, затова изгонването не ти изглежда тежко наказание. Поне е по-добро от работата в солните мини. Заедно с приятеля на Виргана ви отвеждат под стража до границата на кралството и ви предупреждават да не се връщате никога.

Светът е пълен със съкровища и ти ще намериш много от тях в други страни. Ала колкото и да скиташ, винаги ще си спомняш за съкровището на Драконовата планина.

КРАЙ

Тримата тичате към кулата и търсите трескаво около основата ѝ, ала там няма вход към подземието. Сега черните сенки придобиват съвсем ясно отвратителните очертания на драконите. Десетки дракони се приближават и започват да кръжат над кулата.

— Какво ще правим сега — пита Гнали с разтреперан глас.

Преди да му отговориш, огромно кълбо от пламъци прелита върха на планината. Когато димът се вдига, около почернялата каменна кула остава само изгорена земя.

КРАЙ

— Жезъла е много близо до Тарлан, за да мога да го отмъкна, без да ме забележат — казваш ти.

Тарлан започва да си пее под душа, като напъра гласа си и кара мелодията съвсем фалшиво.

— Доколкото познавам Мордана — казва Заркон, — тя не е способна да изтърпи пеенето на Тарлан. Сигурно е избягала в другия край на стаята, докато той свърши. Направи опит да се промъкнеш.

И наистина, когато влизате в другата стая, Мордана не се вижда никаква. Стъпвате тихичко на пръсти по един от страничните коридори и стигате до тежка желязна врата.

— Мисля си дали е затворена — прошепваш ти.

— Няма да разберем, преди да опитаме — казва Виргана и прави гримаса.

Внимателно повдигаш резето и дръпваш към себе си. Вратата се завърта и тихичко се отваря.

Мини на [49](#).

В това време Мордана и Заркон водят съвсем друга битка. Техните изгарящи погледи се срещат и във въздуха между тях се появява працяцо огнено кълбо. Заркон се опитва да управлява драконите с драконовия жезъл, докато огненото кълбо пълзи към него.

Тарлан се освобождава с борба от твоята хватка и се изгубва надолу по стълбите на кулата. Хващаш Мордана изотзад точно в момента, когато огнената топка обвива главата на Заркон. Пламъкът изчезва — ти си спасил Заркон от огнена смърт. После драконът със Заркон и Виргана отлита.

Мордана се извърта, за да хвърли срещу теб огнения си поглед, ала преди да успее, ти се навеждаш под линията на нейния поглед и я тласваш с все сила назад. В същия миг Мордана те сграбчва здраво и двамата политате надолу от площадката на кулата.

Мини на [77](#).

Заркон изсвирва силно и продължително. Скоро виждаш много повече черни петна, които идват от планината.

— Ужасно! — казва Виргана. — Насам идват още повече дракони. Ще ни видят сметката.

— Не — клати глава Заркон, — това са приятели.

Скоро разбираш, че Заркон е прав — в небето летят орли, а не дракони. И то огромни!

— Орлите са врагове на драконите — обяснява Заркон — и помагат на тези, които са заплашени от драконите. Застани тук на края и бъди готов да се хванеш за някой от тях.

И наистина, само няколко секунди по-късно три орела се спускат надолу. Могъщите им криле се размахват ритмично във въздуха. Скоро те пренасят трима ви невредими до града.

Малко след това Заркон те кани заедно с Виргана на вечеря в странноприемницата.

— Утре ще се върнем в пещерата и ще се опитаме да разберем какво става с Гнали — казва той.

Ти и Виргана се съгласявате. Макар и да не съзнаваш това, пред теб има още много приключения, и сред тях е драконовата планина.

КРАЙ

Връщаш се назад, избираш един от тунелите и влизаш в него. Скоро право пред себе си виждаш червена светлина. Излизаш от тунела и попадаш в нещо, което ти напомня рисунки на ада! Около теб са пръснати много извори на кипяща лава. Тежък дъх на сяра изпълва въздуха. Става горещо, много горещо! Потокът от огнена лава тече бавно в дълбока пропаст. Над огнения поток стърчи тясна каменна арка.

Мини на 60.

Вратата на стаичката се отваря отново. От другата страна се вижда стая като тази в Драконовата планина, но много по-голяма. Там има група хора, всичките облечени като Тарлан. Повелителят на драконите скача на крака.

— Къде са драконовите яйца, които ни обеща — пита един от мъжете със заплашителен тон. — Времето тече, неприятелските самолети могат да надушат следите на драконите.

— Аз... аз не можах да ги донеса този път — казва Тарлан. — Този нахалник провали плановете ми.

— Тогава ти ще платиш — казва мъжът, сочейки към теб.

Всички мъже изваждат странно оръжие, като това, което Тарлан се опита да използва срещу теб. Те го насочват към теб и стрелят едновременно като по сигнал.

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.